

Dit artikel wordt je gratis aangeboden door **Nica**.

Apache legt de nadruk op diepgravende berichtgeving, duiding en onderzoeksjournalistiek. Maak echt onafhankelijke journalistiek mee mogelijk en word net als Nica [abonnee van Apache](#). Of leer ons eerst beter kennen en schrijf je in op de [nieuwsbrief](#).

Analyse

Het Vlaamse theater is politiek, ook als het dat niet wil zijn

20 september 2025

door [Karl van den Broeck](#)

DE SITCOM. De politiek van banaliteit en existentiële leegte. (© Koen Broos)

Bij de start van deze rubriek was het de bedoeling om het de ene week over cultuur te hebben en de andere over politiek. De titel *Kunst/Wet* leek dan ook perfect gekozen. De voorbije maanden lijkt het wel of het politieke debat zich naar de podia heeft verplaatst terwijl het echte politieke debat steeds meer op een sitcom begint te lijken.

Kunst/Wet

Wat zich achter de coulissen van de kunstwereld afspeelt, is minstens even boeiend als de intriges en *coups de théâtre* op het politieke toneel. Daarom zetten we in de politiek-culturele kroniek Kunst/Wet over beide stokpaardjes afwisselend een stevige boom op.

Nora Mahammed, die bij het begin van het Theaterfestival afscheid nam als directeur, leek wel te fluiten in het donker toen ze op de vooravond van dit grote theaterfeest zei dat ze steeds meer "vrolijkere voorstellingen zag die een feestelijk, soms ritueel samenzijn omarmen. Zowel bij de makers als bij het publiek merk je een groeiende hang naar plezier en ontspanning, als tegenwicht voor de zwaarte van de realiteit."

Toen ik dat las, kon ik niet anders dan concluderen dat Nora Mohammed en ik het voorbije seizoen niet in dezelfde theaterzalen hebben gezeten... De "zwaarte van de realiteit" laat zich vandaag niet meer verhullen, ze piept door alle kieren van elk theaterhuis.

De "zwaarte van de realiteit" laat zich vandaag niet meer verhullen, ze piept door alle kieren van elk theaterhuis

De opening van het festival zelf had veel weg van een onvervalste politieke meeting, met een Palestijnse vlag rond het spreekgestoelte en vooral de toespraak van minister van Cultuur **Caroline Gennez** (Vooruit). Zij riep op tot een culturele boycot van Israël, iets waarover de cultuursector al decennialang discussieert. De gevolgen van die oproep deden zich enkele dagen later al voelen toen het Gent Festival van Vlaanderen besloot om het concert van de Israëlische dirigent **Lahav Shani** te annuleren. De rel die daarop volgde, is nog lang niet uitgewoed.

Ook een maand eerder, op Theater aan Zee, was Gaza alomtegenwoordig. Niet alleen in de randprogrammatie (zoals een urenlange editie van J'accuse van SOS Gaza), maar ook op de podia.

De meest radicale poging om de toeschouwer bewust te maken van de genocide in Gaza en de complexiteit van de Israëlisch-Palestijnse kwestie was ongetwijfeld *Perzen. Triomf van Empathie* van **Chokri Ben Chikha, Action Zoo Humain & NTGent**. Ben Chikha grijpt terug naar het oudste theaterstuk in de westerse theaterliteratuur: *De Perzen* van **Aeschylus** uit 472 voor Christus. Daarin wordt de slag om Salamis verteld vanuit het perspectief van de verliezers: de Perzen. Dat is opvallend, want Aeschylus vocht zelf mee met de Atheners die de Perzen versloegen.

Is er hier sprake van 'empathie' of is het stuk een bevestiging van de superioriteit van de Grieken?

De meest radicale poging om de toeschouwer bewust te maken van de genocide in Gaza en de complexiteit van de Israëlisch-Palestijnse kwestie was ongetwijfeld 'Perzen'. (© Kurt Van der Elst)

We volgen een groep toneelstudenten aan het **Vlaams Toneel Gent** in een volledig door nationalistische autocraten gedomineerde samenleving in 2031. De docente is rechts en pro-Israëliësch, maar de acteurs zijn een gemengde groep waar ook Palestijnen deel van uitmaken.

Ben Chikha documenteerde zich voor het stuk door naar de bezette Palestijnse gebieden te reizen, onder meer naar de festivalweide waar later Hamas toesloeg op 7 oktober 2023. Tijdens de voorstelling zijn documentaire fragmenten te zien.

De dansers krijgen ingepeperd dat de Holocaust een rechtvaardiging is voor het geweld tegen de Palestijnen. Tijdens een spel worden op de achtergrond beelden van het verwoeste Gaza getoond en het wordt erg pijnlijk wanneer de bewoners van de bezette gebieden beseffen dat onder hun huizen de ruïnes van de huizen van verjaagde Palestijnen verborgen liggen.

De voorstelling roept vragen op. Kunnen we empathie hebben voor zowel het Israëlische als het Palestijnse standpunt? Of wordt empathie een "excuus om zo lang mogelijk weg te kijken van de werkelijke problemen"? Voer voor pittige discussies achteraf.

Groenten uit Balen, revisited

U zal het mij – als zoon van **Walter van den Broeck** – niet euvel duiden dat ik even stilsta bij de herneming van Groenten uit Balen, in een regie van **Stany Crets**. Ik doe dat niet om reclame te maken (de voorstelling verkoopt zichzelf), maar om even uit te wijden over theater en engagement.

Het **Brussels Kamertoneel (BKT)** vroeg in 1971 aan mijn vader of hij een stuk kon schrijven dat het succes van de schandaalkomedie *Mazelen* (over partnerruil!) kon evenaren. Het gezelschap zat in geldnood. Vader wilde echter een experimentele voorstelling maken waarvoor hij samen met kunstenaar (en collega-leraar op de Rijksmiddelbare school in Balen) **Jef Geys** super 8-filmpjes maakte. (Fragmenten daaruit zijn trouwens te zien in de expo Dag Walter).

Daar wilde het BKT niet van weten. Uit colère schreef hij dan maar, op twintig dagen, een "documentair" stuk over de staking bij het zinkbedrijf **Vieille Montagne** die in de eerste maanden van 1971 had gewoed. De stakers hadden, zonder steun van de vakbonden, hun slag thuisgehaald. Omdat de actie door de media was doodgezwegen, wilde vader het verhaal vertellen, als eerbetoon aan de stakers. Het stuk zou volgens hem na enkele voorstellingen ongetwijfeld worden

---

Kunnen we empathie hebben voor zowel het Israëlische als het Palestijnse standpunt? Of wordt empathie een "excuus om zo lang mogelijk weg te kijken van de werkelijke problemen"?

Groenten uit Balen zou volgens mijn vader na enkele voorstellingen ongetwijfeld worden afgevoerd. De rest is geschiedenis

afgevoerd. De rest is geschiedenis.

Groenten uit Balen is met zo'n duizend opvoeringen zowat het meest gespeelde stuk uit het Vlaamse theater. De verfilming in 2011 gaf het ook een nieuw leven. Vandaag is het de bekendste exponent van het Vlaamse 'volkstheater', een traditioneel, naturalistisch huiskamerdrama; een eerbiedwaardig genre dat nu in gecasteerde vorm helemaal verbannen is naar het kleine scherm of de entertainmentsector.

Koen De Bouw in 'Groenten uit Balen'. (© één zee)

Het Vlaamse theater is te lang een slagveld geweest voor een steriele *querelle des anciens et des modernes*

Het zou haast doen vergeten dat er op de première van *Groenten uit Balen* op 8 januari 1972 een hele trits experimentele theatermakers uit Vlaanderen en Brussel aanwezig waren. Acteurs en regisseurs, zoals **Walter Tillemans** en François Beukelaers, maar ook de jonge tafelspringers uit het toen hippe en nu verguisde 'vormingstheater' waren op post. **Bert Verhoye**, theaterjournalist voor De Nieuwe Gazet, wijdde vooraf twee pagina's aan het stuk en nadien waren de kritieken laaiend.

In die tijd waren theatermakers op zoek naar manieren om hun geëngageerde – voor sommigen zelfs revolutionaire – boodschappen over te brengen op een arbeiderspubliek. Het waren immers de arbeiders die moesten worden geëmancipeerd en die zich bewust moesten worden van hun lot; om er tegen in opstand te komen.

Enkele maanden later ging *Mistero Buffo* van **Dario Fo** van de **Internationale Nieuwe Scène** in première. Dat was een keerpunt in het 'burgerlijke' Vlaamse theater en een radicale poging om de volkscultuur te rehabiliteren. Een poging die nadien faliekant mislukte. Ook de **Mannen van den Dam** en **Vuile Mong en de Vieze Gasten** wilden met hun theater niet alleen amuseren, maar ook bewustmaken, informeren en activeren. Ze schuwden daarbij het opgeheven vingertje niet. Veel arbeiders bereikten ze niet met hun stukken.

Groenten uit Balen, hoe traditioneel van vorm ook, raakte duidelijk wel een gevoelige snaar, precies omdat het de juiste vorm had om de geëngageerde boodschap bij de juiste doelgroep te brengen.

Het Vlaamse theater is te lang een slagveld geweest voor een steriele *querelle des anciens et des modernes* waarbij doorgedreven *jeunisme* leidde tot pijnlijke grote breuken in de

---

Mistero Buffo van Dario Fo was een keerpunt in het 'burgerlijke' Vlaamse theater en een radicale poging om de volkscultuur te rehabiliteren

acteursgilde.

Waarom deze persoonlijke parentese? Om u allemaal naar *Groenten uit Balen* te lokken, uiteraard. Maar vooral om een bruggetje te maken naar een paar voorstellingen die de voorbije maanden opvielen omdat ze teruggrepen naar het traditionele spel, het metier van rasacteurs die hun verhaal op een toegankelijke, maar ook ontroerende en enthousiaste manier konden overbrengen op het publiek. Dat daarbij jonge en oudere acteurs elkaar vonden en inspireerden, is erg verheugend. Het Vlaamse theater is te lang een slagveld geweest voor een steriele *querelle des anciens et des modernes* waarbij doorgedreven *jeunisme* leidde tot pijnlijke grote breuken in de acteursgilde.

De 'pussy grabbende' hertog

Een waar feest was de productie ***Lorenzo, de paljas van Firenze*** van **Comp. Marius**, gezien op de binnenkoer van een Oostendse school op Theater aan Zee. Dit gezelschap, gestut door ervaren rotten **Waas Gramser** en **Kris Van Trier**, speelt al jarenlang klassiek repertoire (**Shakespeare, Brecht, Tsjechov, Goethe**, en – ook dat is vandaag repertoire – **Jan Decorte**) en compileerde dit stuk op basis van teksten van **Alfred de Musset** en **George Sand**.

Een waar feest was de productie 'Lorenzo, de paljas van Firenze' van Comp. Marius. (© Comp. Marius)

Vijf acteurs - **Evelien Bosmans, Lukas De Wolf, Waas Gramser, Kris Van Trier, Frank Dierens** - spelen zo'n dertig rollen in deze dolkomische wervelstorm. Het verhaal over de moord op **Alexander de Medici** van Firenze door zijn zoon **Lorenzo** wordt in een sneltreinvaart, met talloze bliksemsnelle kostuum- en decorwissels opgevoerd. Het spelplezier is enorm en dat is zowel heerlijk ouderwets als sprankelend fris. De jonge acteurs (**Bosmans** en **De Wolf**) doen de ouderen boven zichzelf uitstijgen en allemaal zijn ze gretig en uitgelaten. Dat er af en toe iets misloopt en een lijntje uit een dialoog vergeten wordt, geeft aanleiding tot hilarische momenten. Het publiek smult ervan.

En toch gaat dit stuk ergens over. De decadentie aan het hof van Firenze, de jacht op jonge vrouwen, de schranspartijen, de intriges en het gekonkel; het doet allemaal onwillekeurig denken aan het Witte Huis van vandaag en de *pussy grabbing* president die daar op zijn kitscherige troon (sic) zit. De revolutionaire opstand die moest leiden tot een republiek blijkt steriel en zorgt niet voor verandering of lotsverbetering voor de bevolking.

Het spelplezier in *Lorenzo, de paljas van Firenze* is enorm en dat is zowel heerlijk ouderwets als sprankelend fris

Geen volks exotisme

Ook in *Parkplatz* van **Compagnie Cecilia** staat het ouderwetse spelplezier centraal. De tekst, van **Johan Heldenbergh**, is volks en (Gents) dialectisch en deze combinatie zorgt voor een erg toegankelijke voorstelling. Het thema is 'klein'; de relatie tussen twee broers, gespeeld door **Titus De Voogdt** en **Robrecht Vanden Thoren**. Hier geen staatszaken of geopolitieke conflicten.

Heldenbergh, die ook de regie voor zijn rekening nam, zet twee botsende personages op de scène, een scheepswerf in Oostende die omgetoverd is tot een verlaten parking. **Joeri** is een succesvolle ondernemer, hij heeft een 'open' relatie met zijn vrouw, was vroeger niet vies van een lijntje coke maar nu vooral *into* tantrische seks. Hij staat model voor de egoïstische, megalomane patser vermomd als *hardwerkende Vlaming*. Zijn jongere broer **Benoît** rijdt met een elektrische fiets, hij wil ecologisch gaan boeren in Frankrijk met zijn vrouw en kinderen (**Jade** en **Amber**). Een groene jongen. En hij spreekt *op de letter*.

Ook in 'Parkplatz' van Compagnie Cecilia staat het ouderwetse spelplezier centraal. (© Compagnie Cecilia)

Eigenlijk spreken ze niet meer tegen elkaar, maar na de dood van hun moeder moet iemand haar auto overnemen. Ondertussen pepert Joeri zijn broer goed in dat de hele familie riant kan leven dankzij de dividenden van het familiebedrijf dat door hem gerund wordt. Maar gaandeweg spat ook die zeepbel uiteen. De cassette in de autoradio speelt new wave die hen terugkatapulteert naar hun puberjaren toen ze nog goed met elkaar konden opschieten. Ze blijven broers, ook al zijn ze niet *on speaking terms*. Ze brullen alleen nog tegen elkaar.

Het thema van *Parkplatz* is 'klein'. Hier geen staatszaken of geopolitieke conflicten

En zo wordt het een stuk over broeder- en ouderliefde, over ambitie, over dromen en verloren illusies. Heldenbergh worstelde wel met het einde van zijn verhaal, waardoor het stuk nodeloos lang duurt, maar dat doet niks af aan het enorme metier van zowel auteur als acteurs. Vroeger was **Arne Sierens** de vaandeldrager van Compagnie Cecilia. Theater over de kleine kanten van "de gewone man", was zijn handelsmerk. Niet geheel onterecht merkt **Wouter Hillaert** in zijn recensie op dat *Parkplatz* minder drijft op het volkse exotisme van Sierens. Dat blijft een valkuil voor elke vorm van volks theater. Heldenbergh was zich daar duidelijk van bewust en daardoor zet dit stuk het publiek aan tot nadenken. Over zijn eigen *birth, school, work and death*.

Theatrale trepanatie

Politiek theater hoeft niet altijd over oorlogen of stakingen te gaan of over broers met een andere politieke mening. Het

gaat steeds vaker over het hyperpersoonlijke. De voorbije maanden zag ik een aantal voorstellingen die op een intelligente, maar toch onderhoudende manier uitroepkens zetten bij problemen zoals neurodiversiteit, seksueel misbruik en genderidentiteit.

De meest verbluffende prestatie werd geleverd door de jonge **Kato Van Ermen** die op Theater aan Zee haar masterproef van LUCA Drama presenteerde: Prinses Placehbo. Van Ermen is tegelijk erudiet en naturel, haar teksten lijken soms op gekunstelde rederijksverzen maar ze bulken van de vondsten. Grotesk, hoogdravend en dan weer intiem en minimalistisch. De oorspronkelijke titel 'Prinses Placehbo: de Arabische volbloed die weet dat ze sterven moet' brengt ons bij **Friedrich Nietzsche** die in 1889 op een plein in Turijn zijn armen rond de nek van een mishandeld paard gooit en finaal instort. De lucide filosoof wordt waanzinnig.

Het is diezelfde pendelbeweging die het hoofdpersonage, **Mieke Dwars**, in dit stuk ook maakt. Ze zit in een psychiatrische instelling in een dwangbuis en wordt strak in het gareel gehouden door een bazige verpleegster ("de **Pleegster van Ver**"). De 'goede zorgen' waarmee ze wordt omringd, dienen om haar te disciplineren, te kalmeren en te verdoven. De werkelijkheid wordt geordend in taal, maar die wordt hier opgeblazen. Woordspelingen, neologismen, binnenrijmen, het zorgt telkens voor verschuivingen in de betekenis. Het lijkt alsof ze wil tonen dat ook háár werkelijkheid bestaansrecht heeft. Hoe *fucked up* die ook is.

Van Ermen schrijft en acteert niet alleen op hoog niveau, ze speelt ook prachtig muziek. De vioolsolo bij het begin van de voorstelling betovert en wanneer de Pleegster van Ver er een einde aan maakt, overvalt je als toeschouwer een gevoel van opstandigheid. Maar nadien speelt ze ook nog elektrische gitaar, achterstevoren. Samen met **Engel Peet** en **Stan Martens** weeft ze een auditief spinnenweb in de hoofden van de toeschouwers.

Deze voorstelling is bij uitstek een striemende politieke aanklacht tegen de manier waarop onze samenleving omgaat met neurodiversiteit

Van Ermen wil geen verhaal vertellen, ze voert een theatrale trepanatie (schedelboring) uit waardoor we een zicht krijgen op haar unieke, complexe brein. Hoe je ook probeert om het 'stuk' te doorgronden, het leidt enkel naar nog meer gangen in het labirint. Briljant.

En zonder het expliciet van de daken te schreeuwen is deze voorstelling bij uitstek een striemende politieke aanklacht tegen de manier waarop onze samenleving omgaat met neurodiversiteit.

Het lichaam als koopwaar

Een staande ovatie kreeg **Anne-Laure Vandeputte** voor haar voorstelling My Body as a Commodity, die geselecteerd was voor het Theaterfestival. Het was een triomfantelijke bekroning van – ongetwijfeld – een lang proces om in het reine te komen met een aantal grensoverschrijdende ervaringen die ze meemaakte. Samen met drummer **Andrew Van Ostade** brengt ze een concert-performance die blijft nazinderen. Het is ook een geënceneerde verkleedpartij: dan weer met Madonna-puntborsten, dan weer op sneakers in een trainingsbroek.

De meest verbluffende prestatie werd geleverd door Kato Van Ermen die op Theater aan Zee haar masterproef presenteerde: 'Prinses Placehbo'. (© Simon Breynaert)

Een staande ovatie kreeg Anne-Laure Vandeputte voor haar voorstelling 'My Body as a Commodity', die geselecteerd was voor het Theaterfestival.

Het personage dat ze ten tonele voert, chat met een Berlijnse escorte, **Roxy**. Ze staat versteld van de onafhankelijkheid van de sekswerker en vergelijkt die met haar eigen ervaringen op de filmset. De conclusie is ontluisterend: als actrice is ze kwetsbaarder en minder meester van haar lichaam en wat ze ermee wil (laten) doen dan een sekswerker die zich laat betalen voor seks waarvan ze zelf de grenzen bepaalt.

Het lichaam van een escorte is koopwaar, maar – zo poneert Vandeputte – dat is dat van een actrice ook... al verdient ze een pak minder dan haar virtuele vriendin in Berlijn.

Acteur worden is een gok

Het is blijkbaar een 'dingetje'; acteurs die stilstaan bij de economie van hun stiel. Een pientere voorstelling die ook rond dit thema draaide was ***Rien ne va plus***, een afstudeerproject van RITCS-studenten **Zoë Ceulebroeck, Erika Diané, Billie-Joanna Tcheke, Rhona Vandenberghe, Manon Vander Perre** en **Victor Vermaerke**. Het verhaal is origineel en veelzeggend. De studenten gebruiken het geld dat ze krijgen om hun eindwerk te financieren om... naar het casino te gaan. De metafoor is duidelijk; een carrière in het theater is een enorme gok. Er zijn veel meer theatermakers dan vroeger, er zijn bijna geen vaste contracten meer en de concurrentie is moordend. Enkel de uitzonderingen worden sterren.

Het is blijkbaar een
'dingetje'; acteurs die
stilstaan bij de economie
van hun stiel

De metafoor van 'Rien ne va plus' is duidelijk; een carrière in het theater is een enorme gok. (© Delphine Lebon)

Alles in deze productie grenst aan de perfectie

Ze hebben zich piekfijn uitgedost om naar het casino van Oostende te gaan. En ook al weten ze dat ze maar vijf procent kans hebben om te winnen, toch wagen ze het erop. *Rien ne va plus*. Dat ze uiteindelijk hun eindwerk moeten spelen zonder decor, is het pijnlijke bewijs dat het lot hen niet gunstig gezind was. Allemaal spelen ze een rol waarbij ze zich een vedette wanen. Ze spelen wat ze niet zijn, zoals de sterke Manon Vander Perre die iedereen laat geloven dat ze een volleerde pokerspeler is, maar er uiteindelijk niks van bakt. Uiteindelijk zijn ze even verslaafd aan het acteren als gokkers aan het gokken.

Handtassen als therapie

Het brengt me bij de theatervoorstelling die me het langste zal bijblijven: *DE SITCOM* van **De HOE**. Hier hebben de stagiairs (die in het echte leven hun afstudeerproject aan hun theateropleiding nog moesten afleveren) het voor het zeggen. **Chanou Mekenkamp, Erika Diané en Kes Bakker** hebben als piepjonge regisseurs de touwtjes in handen bij de opnames van het tweede seizoen van *DE SITCOM*. De cast bestaat uit oude rotten: **Natali Broods, Peter Van Den Eede, Ans Van den Eede en Greg Timmermans**.

Om de kijkcijfers op te krikken hebben de producenten ervoor gekozen om een vedette aan te trekken, al was het maar om in de generiek te figureren: **Matteo Simoni**. De acteurs in deze heerlijke voorstelling spelen zichzelf. Of toch niet? Daar gaat het hier de hele tijd om. Op het eerste niveau spelen ze gewoon scènes in een soap. De samenhang ontgaat ons omdat ze niet in narratieve volgorde worden opgenomen. Maar tegelijkertijd wordt er ook een documentaire opgenomen over *The making of DE SITCOM*. Er worden ook vooraf opgenomen beelden getoond op een decor dat bestaat uit een groot houten paneel met daarin drie deuren. De knipoog naar de onverwoestbare 'deurenkomedies' is duidelijk.

Matteo Simoni heeft geen tekst. Hij moet enkel op een vouwstoel zitten en vraagt zich voortdurend af wanneer hij een rol krijgt. De vaste acteurs van de soapserie hebben allemaal hun verleden. Met elkaar of niet meer met elkaar. De drie jongeren zijn de baas op de set. Zij regisseren niet zozeer, ze commanderen en geven daarbij nooit uitleg over de precieze bedoeling van het geheel. Soms zoeken acteurs emotioneel steun bij hen of wordt er zelfs geflirt, maar het

blijft allemaal steriel. Ze zijn allemaal speelballen van een hogere autoriteit die zich nooit openbaart. De producenten en scenaristen.

Alles in deze productie grenst aan de perfectie. De acteerprestaties slaan je met verstomming. Voortdurend moeten de spelers in en uit hun rol vallen. Het publiek weet soms niet welke scènes live zijn en welke opgenomen. En de dialogen doen denken aan het beste van **David Mamet**, de meester van de minimalistische, scherpe en ritmische dialoog.

(Het personage van) Natali Broods illustreert de triomf van de oppervlakkigheid en het verdwijnen van de diepgang die zo typisch is – volgens De HOE – voor deze tijd. Haar pleidooi voor 'thingfulness' is hilarisch. Ze mediteert, met handtassen. Die zijn dichtgenaaid zodat ze geen functie meer hebben. Het zijn gewoon handtassen en door ze te bezitten (ze kosten minstens 6000 euro) voelt Natali zich beter. Het is volgens haar een veel goedkopere therapie dan eindeloze mindfulness-sessies te volgen bij een therapeut.

De conclusie is voor Wannes Gyselinck: "Tegelijk hoop ik ook dat het publiek voelt dat onder de banaliteit een soort existentiële leegte en desoriëntering zit die heel eigen is aan onze tijd".

En zo wordt ook deze sitcom een fors politiek statement.

Meer over al deze producties kunt u lezen op het onvolprezen recensieplatform [Pzazz](#). Elke week in onze [nieuwsbrief De Zesde Dag](#) tipt de redactie van Apache een nieuwe recensie op dit platform.

[Kunst/Wet](#)

[Theaterfestival](#)

[TAZ](#)

[Caroline Gennez](#)

[Action Zoo Humain](#)

[NTGent](#)

[Brussels Kamertoneel](#)

[Comp. Marius](#)

[Compagnie Cecilia](#)

[DE HOE](#)

Karl van den Broeck werkte 18 jaar bij De Morgen, was zes jaar hoofdredacteur van Knack en sinds 2014 van Apache. Behalve door journalistiek is hij gepassioneerd door cultuur, politiek en geschiedenis.

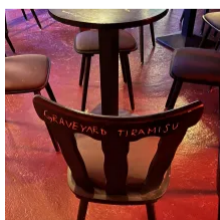
[Lees alle artikels van Karl van den](#)

[Broeck](#)

LEES OOK

[Frank Olbrechts](#) [13-09-2025](#)

[Berlin Biennale laat Duitsland weggomen met medeplichtigheid in Gaza-genocide](#)

[Voor Palestijnse kunstenaars is geen ruimte op de biennale in Berlijn.](#)
